

LBRIS

We know
books

ALEXANDRA DRESTARU

ZORII
„HAIDUCUL DIN CETATE”
PRIMULUI
APUS

Editura
Petale Scriuse

Nojorid, 2024

LBRIS

We know
books

PARTEA I
ULTIMUL RĂSĂRIT

CAPITOLUL I

Caii de povară deschid lungul șir care îl însoțește pe regele din Nuxvar spre Sormasia. Călăreții îmbrăcați în tunici albastre, cu săbii la șold, mășăluiesc organizat. Coșurile cu merinde sunt destule cât să-i hrănească pentru două săptămâni.

După cinci rânduri de gărzi înarmate până în dinți, trei cai cafenii cu clopoței la căpestre îi duc pe cei mai însemnați dintre călători, Allesio, Elora și André. Roșcata, care de dimineață protestase că ora plecării i se pare absurd de devreme, acum moțăie cu capul sprijinit de gâtul iepei ei, în căutarea unei poziții mai confortabile, în timp ce haiducul privește cu atenție întreg convoiul. O are la spate pe Foc al Noptii, pe care în urmă cu o noapte a șlefuit-o bine. Urmele luptelor sunt vizibile pe lamă, numeroasele zgârieturi făcând din arma de temut, un obiect demn de admirat.

Allesio ține harta absent, încercând, fără prea multă tragere de inimă, să găsească un traseu care să evite trecerea prin Pustiul Haidșu. Cearta cu Elora i-a răpit din vitalitatea pe care o avea, sub ochi apărându-i linii vineții care-i ascut privirea. Odată cu ivitul zorilor, au plecat de la castel și acum mai au de mers doar câteva zile până la intrarea în Pustiu. Un pământ sterp. O zonă aridă în care nu pătrunzi decât cu multă atenție și numai, dar numai dacă este necesar.

Poveștile despre sălbaticii ce îiucid pe trecători fac părul oricui să se ridice pe brațe. Se zice că cei care au intrat nu au mai fost văzuți niciodată. Nimeni nu știe ce se întinde dincolo de pământul uscat și pustiu. Acolo liniștea pare să fie glasul tăcut al morții care așteaptă să atace pe cei ce-și încearcă norocul prea mult.

– Trecem prin Pustiu? întrebă André, enervat de liniștea din jur, monotonă, întreruptă doar de sunetul copitelor și al roților de la care. Suntem la câteva zile de Haidșu și tu nu dai niciun răspuns generalului de serviciu.

– Vom trece, răspunde acid Allesio. Nu avem altă cale, decât pe mare, dar ar dura prea mult, fiind un înconjur de aproape două săptămâni și jumătate, asta dacă avem noroc.

– General la datorie! îi întrerupe un bărbat robust cu mustață. Caii trebuie adăpați, iar apusul nu este departe. Eu zic să ne oprim în următorul sat pentru a înnopta.

Regele cântărește vorbele gărzii sale, apoi aprobă cu o mișcare scurtă din cap.

Și așa, convoiul își continuă drumul spre necunoscut.

CAPITOLUL 2

O săptămână.

Trei zile.

O zi.

În această dimineață, când mi-am făcut cartul, am văzut pământ. Un munte înalt se ridica deasupra apei, atingând cu vârful său norii.

Imediat, Cerry mi-a confirmat că destinația noastră este acel petic suav de pământ, care cu fiecare milă devenea tot mai mare.

Mai avem cam trei ceasuri până la acostare. Tot echipajul se minunează de mărimea insulei. De aici se zăresc plaje cu nisip alb, case cu acoperișuri din bețe cilindrice pe care le-am văzut în cărțile de botanică ale mătușii mele – bambus parcă se numeau – și, în zare, un munte înalt cu zăpadă. În vârful lui este o construcție roșie pe care nu o pot vedea foarte bine, dar bănuiesc că acela ar trebui să fie templul.

– Cum te simți știind că ne apropiem de destinație? se aude vocea lui Eirian.

Mă uit la ea și mă sprijin cu palmele de balustradă.

– Nu știi la ce să mă aștept, răspund ezitând. Uneori mă îndoiesc că aș fi tocmai eu cea aleasă să ridice povara acestui blestem. Mi-aș fi dorit să fi avut o viață simplă, cu André și voi două. Dar se pare că zeii nu-mi lasă timp de odihnă.

– Orice s-ar întâmpla, voi fi cu tine, mă îmbărbătează Eirian îmbrățișându-mă. Și ne vom întoarce amândouă în Galatornia. Îți promit.

Nu ar trebui să faci promisiuni pe care nu le poți ține, îmi spun, dar nu vreau să o necăjesc. Pentru mine aceasta ar putea fi ultima acostare.

În față văd motivul pentru care am străbătut atâtea cale, am trecut prin atâtea primejdii și a trebuit să mă schimb în primul rând pe mine, pentru că o copilă care-și plânge mereu de milă nu poate conduce un ducat. O adolescentă cu fluturi în stomac nu va reuși să vadă adevărata față a oamenilor, pentru că atunci când nu lupți cu sentimentele, devii vulnerabil, o țință ușoară.

Nu mai sunt Olga Dramithius cea care am plecat din Androgarma în urmă cu câteva luni. Acum sunt Olga Dramithius Cadieux și am de gând să nu plec capul înaintea nimănui, nici măcar în fața zeilor, pentru că atunci când am avut nevoie de ei, nu am primit niciun ajutor. A trebuit să mă descurc cum am putut. Luptând în fiecare zi cu moartea. A trebuit să mă împrietenesc cu ea pentru nu a cădea sub firul de ață care s-ar rupe și m-ar lăsa pradă întunericului din propria ființă.

Vântul îmi mângâie chipul și-mi aduce pe față niște fire din părul împletit. În câteva minute acostăm. Privesc spre țărm, unde deja s-au adunat oameni care par neliniștiți.

– Cerry, crezi că vom putea lăsa ancora în golf?

Căpitanul își scoate ocheanul și analizează situația de pe plajă. Dă din cap dezaprobat.

– Nu prea cred. Ar fi bine să coborâm barca mai întâi, pentru a le explica situația. Nu avem nevoie de încă o încăierare pentru nimic.

Încuviințez.

Baldur merge să dezlege nodurile bărcii și-mi face semn să-l ajut.

Rhea este cea care urcă prima, urmată de Cerry, Eirian și la urmă eu. Simt cum frânghia se întinde în timp ce suntem coborâte de pe corabie pe ocean. Căpitanul ia vâslele și începem să ne mișcăm. Valurile alunecă sub noi, stropind lemnul vechi.

Nu după mult timp, nivelul apei începe să scadă, iar marginea bărcii se lovește de unul dintre pilonii pontonului.

Ne ridicăm pe rând și încercăm să urcăm pe ponton. Mă dezechilibrez ușor, dar Rhea mă ajută să nu cad în fund înapoi în barcă. Când reușesc în sfârșit să pun piciorul pe lemnul șubred al docului, mai multe săbii se opresc la câțiva centimetri de pieptul meu.

Primul lucru pe care-l observ, în afara lamelor ascuțite gata să-mi străpungă pielea, sunt oamenii. Au pielea atât de albă încât par fardați cu pudră și părul negru lung, prins în cozi lejere sau aranjat în cocuri strânse bine în vârful capului, însă straietele largi din mătase mă împiedică să fac diferența între bărbați și femei. Ochii lor sunt oblici și negri, clipind rar și prelung. Cu toții ne analizează în detaliu, din cap până în picioare, vorbind între ei șoptit.

Ridic mâinile în semn de predare.

– Am venit cu pace și...

– Nu te-a pus nimeni să vorbești, mi se adresează, după voce, un bărbat.

Este înalt, cu o postură impozantă. Părul lung îi este prins într-o coadă cu un clește metalic în formă de șarpe cu aripi. Mânele lungi ale robei sale ating lemnul de sub noi.

– Aruncă arma!

– Ce? pufnesc eu. Este singura sabie pe care o mai am. Nici gând!

– Fă ceea ce ți se spune, altfel tu și toți oamenii tăi veți muri.

– Și cum ai vrea să faci asta? întreb apropiindu-mă de el. Pe corabie este echipaj antrenat în luptă, iar eu te-aș sfârteca într-o secundă, fanfaron arogant ce ești!

Furia începe să urce în mine și sunt mai mult ca sigură că deja flăcările încep să-mi joace pe degete.

– Nu ești tu în stare să ne vorbești astfel! Dintr-un pocnet de degete, cu toții v-ați îneca cu propriul sânge și ați fi morți înainte să conștientizați ce se întâmplă. Pot face asta. Supune-te ordinelor care ți-au fost date, spune bărbatul printre dinți.

În spatele meu, Cerry o ține de braț pe Rhea, care voia să-și scoată cuțitul de la brâu. Eirian pare că mai are puțin și leșină.

O femeie trecută de prima tinerețe vine lângă bărbat. Sătenii se dau în lături, aplecându-și capetele când aceasta trece printre ei. Are părul negru prins într-un coc în vârful capului susținut de un fel de pai din argint cu safire. Cerceii din cristale atârnă greu la urechile ei, dar îi completează ținuta din mai multe nuanțe de albastru. La brâu este încinsă cu o bucată lată de mătase, de care are prins un medalion circular.

– Nesuferiți mai sunteți, răbufnesc eu. Ridic mâna dreaptă pe care se odihnește o bilă de foc. Am venit să o întâlnesc pe Noua Preoteasă. Nu vreau vărsare de sânge inutilă, dar dacă va fi nevoie, vă pot mistui într-o clipă.

Din spatele celor doi văd arcuri încordându-se, gata să ne străpungă în orice moment.

– De unde ai această putere? mă interoghează femeia, ținându-și bărbia ridicată.

Pentru a-i răspunde, îmi smulg mâneca cămășii și las la vedere semnul negru ce stă mândru sub umărul meu. Linii întunecate îmi pictează brațul expus.

Privirea uimită a femeii poposește asupra mea. Cu o mișcare discretă, le face semn celor din spatele ei să se relaxeze. Armele coboară.

– Ești o Dramithius, șoptește fără uimire în glas.

– Sunt, și chiar mai mult de atât. Sunt Moștenitorul Blestemat.

Iar apoi femeia face ceva la care nu mă așteptam – își înclină capul în fața mea. Sătenii se pun în genunchi, chipurile atingându-le țărâna, arătându-mi respect. Mă uit la Eirian care dă din umeri.

– Eu sunt Sawada, spune într-un târziu bruneta. Noua Preoteasă.

– Olga Dramithius, răspund fără să ezit. Nu mi-am închipui că voi fi primită cu amenințări.

– Nu primim oaspeți aproape niciodată, se scuză ea. Cred că ai avut un drum lung de făcut până aici...

– Așa este. Aș vrea ca eu și echipajul corabiei să fim primiți cum se cuvine.

– Desigur, încuviințează. Tu vei putea veni cu mine, dar ceilalți... ăăă, se uită spre corabie lung – barbarii, vor trebui să rămână în sat.

– Sunt echipajul lui Cerry, rostesc apăsător fiecare cuvânt. Ei pot rămâne aici, dar cu mine vor veni Eirian, căpitanul vasului și secundul.

Sawada cântărește spusele mele, apoi aprobă.

Mă întorc spre prietenii mei. Eirian răsuflă ușurată, timp în care Cerry se uită spre *Furtuna Valurilor*, lăsând un suspin să-i scape printre buze.

– Noi putem să stăm și pe corabie. Avem mâncare și tot ce ne trebuie. Nu-mi pot lăsa echipajul înțepenit pe vas.

– Cred că vă vor considera periculoși dacă nu vă alăturați lor. Trebuie să vadă că totul este în regulă... măcar în sat să veniți cu toții.

– Mamă, Olga are dreptate. Maimușorii ăștia vor crede că vrem să-i atacăm. Cel mai bine este să rămânem aici, unde putem sta alături de fete. I-am promis reginei că o vom păzi pe Ducesă.

– Prea bine, se învoiește Cerry într-un târziu. Olga, dacă ai nevoie de noi, vom fi aici. Ai grijă! spune îmbrățișându-mă.

– Voi avea.

Rhea ne surâde și ea, luându-și rămas bun.

Eirian pare puțin speriată de toți ochii care o analizează. O iau de braț și pășim printre săteni.

– Sawada, aceasta este Eirian, prietena mea.

Noua Preoteasă se uită un moment la ucenică, apoi se dă un pas în spate. Face un pas foarte mic, abia dacă s-a putut observa. Dar eu am văzut. Pare prinsă în transă. S-a albit la față, asta dacă ar fi posibil, pentru că deja are tenul albicios.

O tipă zvultă, în robă violet, se apropie de ea și o trezește din gânduri.

– Mamă, te simți bine?

Fata trimite fulgere din priviri spre noi.

– Sunt în regulă. Doar cred că mi-am încins prea tare chimonoul, zice desfăcându-și puțin șnurul de la brâu. Spune-le lui Wenling și lui Ryuk să urce la templu în această seară. Avem oaspeți de seamă la cină... și să nu întârzie! adaugă prea repede.

– Desigur.

Cu pași apăsați, fiica ei ne părăsește, pierzându-se prin mulțime.

Sawada ne face semn să o urmăm, palidă la față. Oare ce a fost asta?

Satul nu este unul mare, dar găzduiește mulți oameni. Poteca din pietre ne duce spre o pădure de bambus. Frunzele

lungulețe și lemnul cilindric construiesc o imagine nouă pentru mine. Lujeri de flori exotice se întind de-a lungul drumului. Admirăm natura asta ciudată, dar încântătoare. Ciripitul păsărilor întregește cadrul – e altă lume, una cu totul nouă. Nu țin minte de când am mai avut ocazia să mă opresc pentru a privi cerul, pentru a mă bucura de răcoarea pe care o găsești sub un copac, pentru clipocitul vesel al râului. Am trăit pentru alții și am uitat să mă mai îngrijesc de propriul trai, de propriul suflet... de bucuria aceasta care este *viața*. Dar asta este pentru oamenii obișnuiți.

Eu nu pot avea parte de tihnă, de mirosul florilor – pentru că eu sunt cea Blestemată.

Cu cât urcăm mai mult, bambusul este înlocuit de brazi înalți și începe să-mi fie frig. Pe jos, plante rezistente la frig strălucesc din cauza gheții de deasupra lor. Îmi chem focul să mă încălzească puțin, dar în curând alunec și cad cu fundul în zăpadă. Mă ridic, privind la cât mai avem de urcat. Sawada pare să nu ia în seamă drumul lung care ne-a mai rămas.

Urcăm pe poteci de munte, cu Eirian zgribulind în fața mea.

– Vrei să-ți dau haina mea? o întreb. Eu mă pot încălzi de la putere, dar tu nu ai decât rochia asta pe tine.

– Ah, ce bine ar fi dacă poți să mi-o dai, spune tremurând ușor.

Îi pun haina pe umeri.

– Mai bine?

– Mult mai bine.

Urmează o porțiune cu troiene până la genunchi. Îmi simt întreg corpul amorțit, dar știu că nu mai avem mult, pentru că simt sub tălpi piatra potecii. Mai mergem așa cam un ceas, apoi văd un pod din marmură în fața noastră. Sawada ne face semn

să o urmă în tăcere. De când am plecat din port nu ne-a spus niciun cuvânt, nu a scos niciun sunet. Sub noi este o prăpastie pe fundul căreia șerpuieste un râu învolburat. Pereții din stâncă sunt înghițiți de nori din abur alb-lăptos.

La capătul podului, o poartă impunătoare, stacojie, tronează la intrarea în curtea templului. Un cap de șarpe cu aripi, asemănător celui pe care l-am văzut sculptat pe cleștele de argint al bărbatului, ne privește în timp ce intrăm pe platoul pavat cu pietre pătrate imense. Un templu mare – de fapt foarte mare – cu un acoperiș curbat și roșu-sângeriu, stă țănoș în fața noastră, impunător, cu zidurile emanând longevitate, și pentru o secundă mă gândesc la cât de multe a văzut această construcție. O terasă din marmură albă este mărginită de stâlpidecorați cu picturi roșii. Candele asemănătoare lampioanelor strălucesc înăuntru, prin geamurile cu vitralii văzându-se apusul.

Urcăm treptele din piatră și traversăm aleea din spatele templului spre un loc asemănător construcției anterioare, dar nu atât de impunătoare și cu mult mai lungă. Trecem pe lângă uși din bambus închise și mintea mea începe să se întrebe ce ascund acestea. Vântul rece îmi suflă câteva șuvițe de păr, înfrigurându-mă.

Deodată, Sawada deschide o ușă din dreapta.

– Aici vei sta tu. Ai tot ceea ce-ți trebuie în cameră. Deschid gura să spun ceva, dar preoteasa îmi face semn să mă opresc. Prietena ta va sta la două camere distanță. Astfel veți fi aproape una de cealaltă.

– Am înțeles.

– La sunetul celui de-al doilea gong, voi veni să vă iau pentru cină.

Și, înainte să mai pot spune ceva, își împreunează mâinile sub poalele lungi ale rochiei, la nivelul pieptului, și se înclină puțin. Îmi aplec și eu capul, apoi dispăre cu Eirian pe urmele ei.

Intru în cameră și mă rotesc pe călcâie, închizând ușa. Mă simt mult mai bine în intimitatea cămăruței mele. Ce diferiți sunt de noi acești oameni – de la modul în care arată până la comportament. Parcă aș fi în altă lume.

Peretele este făcut din mai multe straturi de bambus. Patul e o saltea așezată pe podeaua din același lemn, în timp ce două pături groase sunt frumos aranjate deasupra lui. Dulapul mic, din dreapta, este plin cu diferite haine printre care văd multe pentru sezonul de vară, deși sunt foarte sigură că afară este zăpadă.

Mă îndrept spre o ușă care dă în camera de îmbăiere. O cadă din lemn înaltă este plină cu apă caldă, iar lângă ea e un scăunel pe care sunt așezate săpunuri și balsamuri din ierburi. Iau una dintre sticlute, dar nu înțeleg scrisul. Sunt desene din linii împletite și încolăcite, nu scris! Prosoapele așteaptă pe o ladă din care iese abur. O deschid și văd un tub din bambus înconjurat de apă. Pun mâna pe el și mă ard. Acum îmi dau seama că aici nu e frig, deși nu am văzut nicio sobă sau șemineu. Deci așa se încălzesc ei.

Dar curiozitatea mă părăsește când îmi văd reflexia în oglindă. Fața murdară de praf și, pe ici pe colo, câte o picătură de sânge uscat mă fac să cred că nu m-am spălat niciodată. Părul meu blond este soios și pare mai mult cenușiu. Nu mai spun că brațele mele arată ca după o zi de muncă la pământ. Am o imagine deprimantă.

Mă dezbrac, dar din grabă, îmi sfâșii mâneca cămășii. Altă dată aș fi pus preț pe acele haine, însă îmi dau seama că nu le voi mai purta niciodată. Acum par niște cârpe.

Când îmi pun un picior în cadă, apa începe să se murdărească imediat, ca și cum aș fi aruncat un pumn de pământ în ea. Scot un suspin când mă afund complet, spuma